

Soldan Sağa

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 27 Kasım 2018

Zamana dair bir tabu, sessizlik: için makberinde, döşenmiş acıların devada tınısı.

Soldan sağa...

Sayı adımlarını ve tut yüreğindeki her kımlıtyı.

Yükünle eğilip bükülmeden ve hızlı adımlarla geç bu şehri boydan boya istersen yandan yandan yürü.

Tezat acıları var iklimlerin ve tevaful bildiğimiz rahmeti doğanın.

Sıdkı sıyrıldı mı insanın gidişat benzeri bir geri sayım aslında hükümlü ve yükümlü olmasak da bir bir dökülen yapı taşları zemindeki parkelerin.

Nöbetçi kuşlar gibi ve alıcı...

Aşk gibi... aksıran ve aksayan bünyesinde ışıklar henüz sönmekten aslında şahika seslerin varlığı aslında yokluğun hicvi aslında asılsız ve mesnetsiz ithamlar...

Dokudukça evreni; okşarken duyguları ve uyutmadan içindeki çocuğu.

Say sadece, say: soldan sağa ve azımsama küçülen rakamları.

Eksilen bazen hiçliğe dair bazen bir şiiri yarıp ortasından elma gibi kemirdiğimiz değil şiir iken duyguları kemiren.

Şatafatlı vecizelere.

Ölüm benzeri uyku nöbetleri ya da şafağın doğum sancısı ve ışıldayan yürek benzeri ışığın doğasına uygun tabiat ve insan yeniden canlanırken.

Umut benzeri.

Unutulmuşluğa yenik düşen ve uyduruk düzene baş koyan ya da baş kaldıran...

İşveli bir ses. Kadınsı bir refleks.

Aşk... şaşalı ve hummalı bir yoksunluk aslında kat edip bunca yolu hala nasıl oluyor da özlem deşerken yorgun yüreği?

Kerbelası ömrün; dizelerin hulasası ve aşkın depozitosu adeta ölümüne ayrılık acısı aslında ölümden kasıt yine beyitlerce şiirde çivileme bir atlayış ama göğün tepesine ve zincirleme duygu kazaları.

Zamandan yana dertli mi de şair gıyabında noksanlığını zikrediyor oysaki bir zaman dilimine uyan en tutumlu ve sorumsuz canlı yeri geldiğinde...

İşte kanayan bir şiir daha ve dizelerin intiharı tıpkı şairin yorgun kaleminde bir bir nükseden mazinin izdüşümüne riayet eden tanrısal bir sunum adeta: için için büyüyen ve kendi kanında boğulan görgüsüz bir yürek.

Sevmek mi dedi birisi?

Daha fazla ve... makber çağırıyor ölü kalemi oysaki şiir yazacaktım daha sonra şiir olup yol döşeyecektim duyguların altına sonra da kırmızı bir halı ki sevdalı yürek seke seke yürüsün makberin çağrısını kulak ardı edip...

Say çabuk say.

Aksayan iç sesinden kop ve sadece sayıların yolunu gözle.

Eksilen zaman ve eksilen hücrelerim aslında her şey eksik.

Aşk gibi şaşalı.

Aşk gibi uyumsuz.

Soldan sağa.

Ta ki son nefesine kadar şiirin.

Olmadığı çubuklar devinsin ve katre katre yok olsun içindeki hıçkırık.

Sağ kaldığın kadar salim kaldığın kadar ve soldan başla saymaya ki en yüksek atışı yine solundaki sayılar yapıyor.

Eksilen tarhında ümitlerin ve ödemediğın senetlerinde yorgun ruhunun sadece sus şimdi.

Sus ki evren duysun içindeki çığlığı.

Ölüm bile vazgeçiremez seni bu sevdadan.

Hiçliğın aşkla dansı yine varlık adına bir teamül iken özlemin seğirten iç sesi aslında doğanın da en görgüsüz iş birlikteliğı belki tabiat ananın da en büyük aşkı iken evren ve canlılar ve tükenmeyecekmişçesine hayat şarkısı ve sonsuzluğa uzanan rakam ve duygular tıpkı aşkın közünde evren kendini anbean yenilerken.

Solsa da yaprak.

Sönse de ışık.

Sussa da Yaratan.